

1. KAPITOLA

*„Neboj se, má milá, vesmír vždy vyváží misky vah.
Jeho cesty jsou tajuplné, avšak vždy spravedlivé.“*

ISABELLA DALLAIREOVÁ, „BABI“

Kira

V předlouhé historii špatných dní patřil dnešek k nejhorším. A to bylo teprve devět ráno. Vystoupila jsem z auta, zhluboka se nadechla vlahého vzduchu pozdního léta a vykročila k pobočce Záložní banky Napa Valley. Ráno bylo parné a v nosu mě lechtala sladká vůně jasmínu. S povzdechem jsem otevřela prosklené vstupní dveře banky. Ta mírumilovná krása mi připadala trochu nemístná – moje mizerná nálada s horkým slunečným dnem ostře kontrastovala.

To je ode mě asi trochu domýšlivé. Jako by se snad počasí mělo přizpůsobit *mojí* náladě.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se vesele brunetka, když jsem přikročila k pokladnímu okénku.

„Ano,“ odpověděla jsem a z kabelky vytáhla doklad totožnosti a starou vkladní knížku. „Chci zrušit tento účet.“ Podala jsem pokladní knížku. Rohy měla ohnuté a odhalovaly sumy, které babička vložila, když mě učila, jak sledovat výši vkladů. Vzpomínka na ni mi trhala srdce, přesto jsem se přinutila k snad veselému

úsměvu, zatímco si dívka převzala knížku, otevřela ji a začala do počítače zadávat číslo účtu.

Vzpomněla jsem si na den, kdy jsme ten účet s babi založily. Bylo mi deset. Babička mě sem doprovodila a já hrdě uložila padesát dolarů, které mi dala za to, že jsem jí během léta pomáhala na zahradě. Kdykoli jsem pak v následujících letech přijela za babičkou, zamířily jsme spolu do banky. Naučila mě znát skutečnou hodnotu peněz – že se mají sdílet, využít k pomoci ostatním, avšak zároveň představují určitou svobodu. Fakt, že jsem měla v současnosti málo peněz, jen několik možností a všechn majetek nacpaný v kufru auta, dokazoval, že měla pravdu. Byla jsem všechno, jen ne svobodná.

„Dva tisíce čtyřicet sedm dolarů a šestnáct centů,“ oznámila pokladní a vzhlédla ke mně. Přikývla jsem. Bylo to o něco málo víc, než jsem doufala. Dobře. To bylo dobře. Potřebovala jsem každý cent. Pomalu jsem vydechla, složila ruce na pult a počkala, až spočítá hotovost.

Jakmile jsem měla peníze bezpečně v peněžence a účet zrušený, popřála jsem pokladní dobrý den a cestou k východu se ještě zastavila u pítka.

Právě když mi voda svlačila rty, z kanceláře za rohem jsem uslyšela tiché: „Grayson Hawthorn. Rád vás poznávám.“ Ztuhla jsem, pomalu se narovнала a roztržitě si setřela vodu ze spodního rtu. Grayson Hawthorn... *Grayson Hawthorn*? To jméno jsem znala, pamatovala jsem si jeho silný zvuk i to, jak jsem si ho toho dne v otcově pracovním pořád dokola tiše opakovala. Vzpomněla jsem si na složku, kterou otec zavřel, když jsem mu na stůl položila tácek s kávou. Že by to byl ten *samý* Grayson Hawthorn?

Vykoukla jsem zpoza rohu, spatřila jsem však jen